

LIBRARY COPYRIGHT NOTICE

www.huc.edu/libraries

Regulated Warning

See Code of Federal Regulations, Title 37, Volume 1, Section 201.14:

The copyright law of the United States (title 17, United States Code) governs the making of photocopies or other reproductions of copyrighted material.

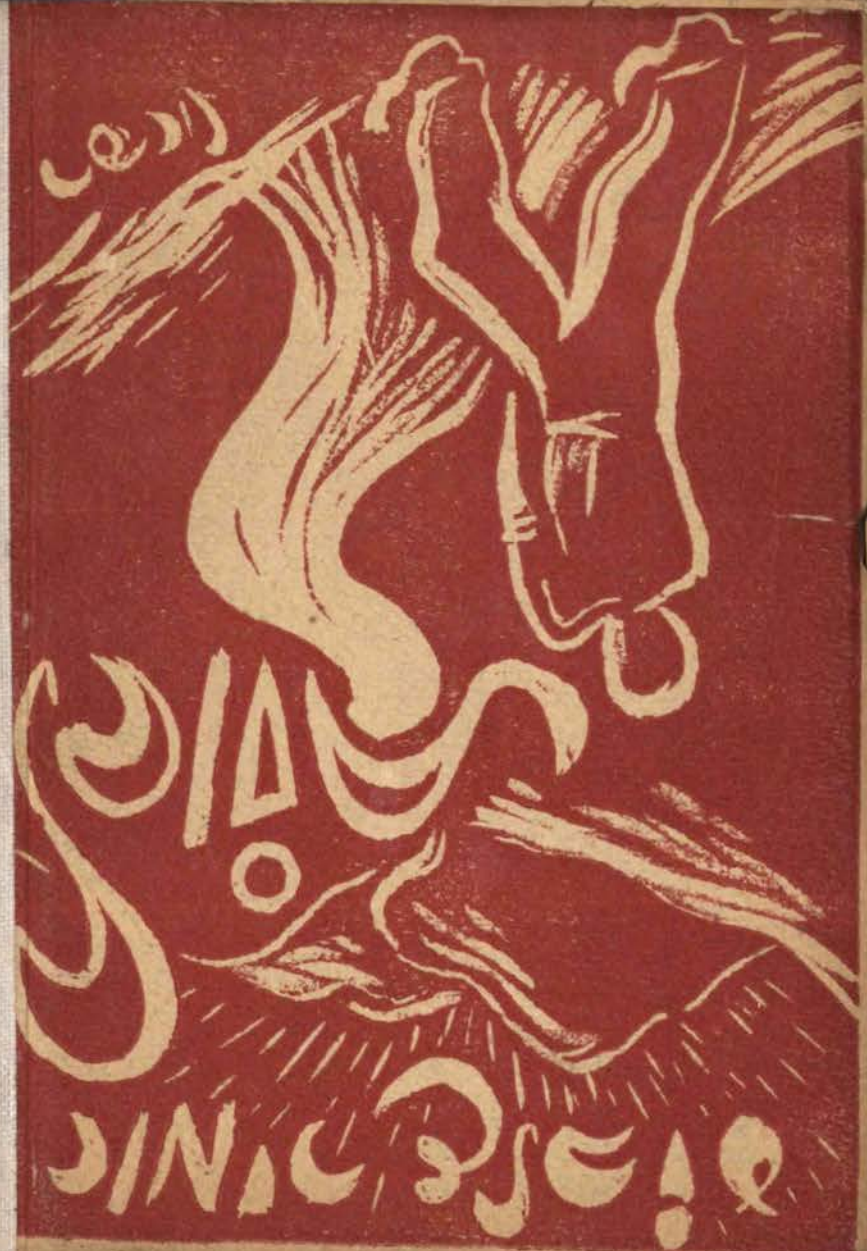
Under certain conditions specified in the law, libraries and archives are authorized to furnish a photocopy or other reproduction. One of these specific conditions is that the photocopy or reproduction is not to be “used for any purpose other than private study, scholarship, or research.” If a user makes a request for, or later uses, a photocopy or reproduction for purposes in excess of “fair use,” that user may be liable for copyright infringement.

This institution reserves the right to refuse to accept a copying order if, in its judgment, fulfillment of the order would involve violation of copyright law.

Title 7

RETURN BOOK TO:

Hebrew Union College Library
1 W
New York 10012
(21

-163

LPP

PJ
5054

G5

L3

1942

הוצאת 'אורח' תל-אביב, ניסן, תש"ב

זכרתי הערב, שם בין השיחים.
 בעדומי מערפנה בקגון גבישים.
 אז אמרת:
 שיניקם בעיני ישישים.
 לה והבא חדשים חדשים
 ואלה ששרם נולדו עוד. —
 — ואף לי קלמב ואף בחניח
 ואף חמודה וכה אקנרית.
 ואזיף נדד.
 אסף גבישים.
 למענה —
 עוד ועוד ועוד — —

..

גבישיך להלך. —
 סרטוני עבצי קשמוך בשקף בקרף הבוהר
 ואהי במלך צומד נצחי רנציו על השלח.
 — להורכים נר.

גבישיך להלך. —
 כתרוני זהרי אפקך בקצב יומך הסוער
 ואהי בצולל דולה אגלי פניניו מן המלח.
 — לצובאים פאר.

גבישיך להלך. —
 כחלוני רכסי הריך בגול ערבה הגוהר
 ואהי בגבור עוגד נכחי קלציו על הפלח.
 — לבאים זר.

גבישיך להלך. —
 קספוני גבהי שמיך בקכב לילך החומר
 ואהי בחולם שומט יריעות אומלציו מן הסלע
 ומקרו ער — —

רוח-ערב

מרים ענבלים בךפנות פצמון.
בפצם תלא-קסור מריצ המון.
הפנור — ערגון:
בי המה אור יעגן.
וחורם המיחר:
ואור עם ליד קר.

גלים, גלי רוח מתדפקים אל גביעי הקפוד
— אהלי.

בסאן משברים בים סוצר, פתוח
שממקטים סודם אל אי.
ורעש בם נצנף על שואת מרחקים
ומחנונים מלב יתנו חרישית
על בתוליי-מזורים שקנוגנם מחכים,
בשרביטו יגע ויתגל פלא הראשית —

הללו עם

הקרבנים רוצים בנוצל הקר של מתכת.
ולילה ינליד לגרמיה קר אוכל ברכוכית.
אז ילבינו צרכיה וינקו ממעט החטא
שנדבק ליחיד.

— חי השפעה וחי ההמון!
הכל פיהם שורף פפור קלל.
וחם ברחובות בכתוף המעון.
ואין שחוצץ
בהקשאף
אל עץ.

ה ל ל ו ז ה

כשל וכמטר ארסץ סדיני הירקים
לעת דומם הבקר יציל סניו לאור
מצל.

וניד רגע. מול אורות פנסי. בוני ימים ארבים.
שעומדה שמחת לבנם גם בכחל המתעגל.

— הוד הרגע בוני בקע ראשון מצל לראשון!
הורר הבד וגל היריעה. קבלהו בנצח גיל

ובאשר ההודקה.
גרף השעות מפסח כור ומעמק באר אשר חשכה
ובתחתיתם — אש מזלות וגץ כוכבי המנוחה.

∴

שומם המזבח. שבילים אליו יובילו
ריקו מאדם. —
ונקרים בשדה סמני עקבות שועלים
שהלכו בו
ואשר גסף מטרפם. הדם.

ואני מבהן פאר עם נטות היום.
בשקופ השמש ארומנית הזמה.
וניד בבדו מאד בהאחילן על עיני
אשר לרגע הבריכו
והן לאות.

ודם לא גפו לצדדים מראשי עגלות צרופות.
ולא דשנה קרקעיתו של אגן המזבח
אשר אנוב עלה בכחליו —
ולא התנגן מאליו לזון הדם אשר למגרפות.

נוקמורן הסער

לִבְנָה הִיא הָרוֹם וְהַסַּעַר הוּא שָׂד
עִם אֵלֶּף פָּנִים.

חֹזֵק קוֹל הַרְעָם. מִכְפִּילוֹ הַהָד.
וּמִשְׁלִישוֹ יֵלֵךְ הַמָּנִים.

בְּדוֹר הוּא הַרְחוֹב. וְקָרוֹעַ אֶצְוֹן
לְאֵלֶּף קַרְעִים.

מִתְנַחֵלֵל בְּלִי שְׁבָרִיר בְּאוֹר הַסַּעֲוֹן.
מֵאֲבִיר לְקָרוֹם וְסַעֲוִירִים.

מִדְרָךְ הוּא הַקְּבִישׁ לְאִמְצָעוֹ וְצִדְדָיו
בְּזוּג רַק אֶחָד שֶׁל רִגְלִים.
סוֹבְבוֹהוּ מָנִים בְּהֶמּוֹן עִם רֵב. —
סוֹגְדִים לְפָנָיו אֲפִים.

כִּי בְּדוֹר הוּא הַלֵּב וּבַסַּעַר אֵין רַגַע
וְלִבְנָה הָרוֹם בְּלִילָה וְאַפְסָה בַּעֲלֹת נֶגֶה.

..

יְדַעְתִּי: בְּפָנָי אֲשָׂאֵר:

מִמְרוֹרֵי כִבְנָחֵל יָבֵשׁ

יִזְרְמוּ אֵל הַיָּם — לְבִי. עִם סָתוּ.

וְדוֹעַף אֲשֶׁר נִדְּלַק לְרַגַע — הַנֵּר.

וְכִבְתָּה הָאֵשׁ.

כִּי הַנֶּעֱתִי לְתִיו.

אֵף שֶׁמֶשׁ בָּקָר. כְּמַחֲבֵת מוֹר נְחוּשָׁה.

מִן לִיף נִדְרִיהָ מֵעַל לְמִשְׁקָבִי. —

וְעִם לִילָה לָבֹן אֲחוּשָׁה

אֵימַת וְחִילּוֹתָיו שֶׁל הַסַּהֵר.

רוֹטְטוֹת כְּטַבְעוֹת הָאֵשׁ. בְּאִישׁוֹנָיו שֶׁל נְבִיא

הַזֶּה בֵּין רַפְאִים. בְּלִילָה. בְּתוֹךְ יַעַר.

בְּחִלּוֹמִים אֲנִי מֵלֶךְ — —

בְּחִלּוֹמִים אֲנִי מֵלֶךְ וְאַרְמוֹנוֹתַי שְׂבָעִים.
מִצָּרִיחַי מִגְדְּלֵי קוֹלֹת שׁוֹפְרוֹתַי
עַל צִלְיֵי מִתְקָתָם מַעֲיִבִים.

בְּחִלּוֹמִים אֲנִי מֵלֶךְ כָּל הַרְחֻבוֹת, הַגָּזִים.
הַד מִצְעָדֵי בְּלִילֹת לֹא נָגַ
הוֹפֵךְ עֲרֻשׁוֹתָם חוֹר תָּזִים.

בְּחִלּוֹמִים אֲנִי מֵלֶךְ וְהַמּוֹנִים פּוֹרְשִׁים לִי יָדָם.
שְׂכוֹר הַנֶּחֱמִי לִי קִירוֹת הַבָּתִּים
וְלֹא חֲזָקִי אֶף אֶהָד מִן הָעָם.

בְּחִלּוֹמִים אֲנִי מֵלֶךְ וְנִשְׁוֹתֵיהֶם הֵן לִי סִיגְנָשִׁים.
כִּלּוֹ עֵינֵי לְסוֹסָה בְּשָׂבִיל תַּעֲבוֹר
לֹא אֶתֵּן וַיֵּין בְּהִצּוֹת מַגִּישִׁים.

בְּחִלּוֹמִים אֲנִי מֵלֶךְ אֶסְמִי הֶבֶר וּמִרְתְּפֵי הָאֲגוּר.
רָצָב יֵלֵךְ כְּנָאֵב מִמְּאוֹרָתוֹ — חוֹצוֹת,
מֵאֲקֻדָּתָם שֶׁלֹּא אֶזְיוּ בְּדוֹר.

וְכִי שִׁי לִלְלָה

הֵם דִּחְפוּנֵי. — וְאֲנִי, לֹא נִטְפַּלְתִּי אֲלֵיהֶם.
יוֹמִי מוֹל יוֹם-עוֹלָם נִשְׁאַתִּי עַל פְּסִים
בְּכַבִּישִׁים, בְּהִצּוֹת, בְּכִיבִים. עַל גְּבִיהֶם
שָׁקִי אֵיבָה. וְלִדְרָס, מוֹכֵנִים הַמִּנְפִּים.

הֵם הִשְׁתַּכְּרוּ וְלֹא בָאתִי בְּסוֹדָם.
לִי יְדִי מוֹל לִי-עוֹלָם אִמְצָתִי אֶל הָעַב
בְּדַרְכִּים, בְּשָׂבִילִים, עַל גְּבוֹת. בְּכָל מָאֲדָם
בְּכִידוּנֵי הַחֶלֶד חֲשָׁקוֹ לִיבִי הַתְּנַגֵּב.

הֵם שָׁתוּ וְצָהֲלוּ בְּמִשׁוֹבַת פְּרָאִים. וְאֲנִי בַחוּץ.
וְגִבִּיעִי — גְּבִישׁ לִילָה, וַיֵּינִי — יוֹם לִבְּנִי.
הֵם מִהֲלוֹ שִׁירֵי כָּל הַכּוֹסוֹת וְכָל גִּטָּף חֲמוּץ
וּמִסְרוּהוּ לִילָה בְּכּוֹס בְּשָׂבִילִי, אֶל הַמִּסְתָּן.

כִּחַל צוֹבֵעַ פְּנִיהֶם בְּטַמְטוֹם. תְּהוֹם עֲמָקָה בְּמַחֶם.
נִתְּזִים לְשׁוֹנוֹת דְּרָקוֹן מִשְׁחֹר הַכּוֹס עַל הַמִּסְתָּן.
וְאֲנִי — בְּדַרְכִּים, בְּכִיבִים. עַל גְּבוֹת. וְלֹא תָם
בְּכּוֹס יֵינִי. גְּבִישׁ לִילָה מִמִּינֵי סִבִּיבוֹ קֶצֶף יוֹם לִבְּנִי.

שיר לשה הצמא

הפה הצמא, שיר לך אשיר
על זין נסוף, על גשם בנר,
על טל מפנין ולגימה מבכה
אש הצמאון הבוער בלילה
בלב האדם שאבד לו התמול
במשכב הרשמת הימים העוברים.
ויום הנה נצב לה צירם וכה זול,
ואסר מקר, חזירים במקראות נוברים.

הפה הצמא, אדם, לא אשיר.
עד יגרשו חזירים מן הדביר.

עוד פעם — — —

עוד פעם במזמור לו התנגנו ימי
ביחול לבא,
בפחד למתקרב, —
ואהיה אז באדם שבקרו באקראי
להט בבשונו
של הלב.
עוד פעם לעומר בנשף שבת דוקם
בצפיה לאלמוני,
בתקנה לנצלים, —
ואהיה אז כאוד מצל שאורו לא עמעם,
מאמין בסיו המלכה
של האדם.

עוד פעם בדמדומים לשא עין למרום
בפליאה לתכל
ולשקע בערבית, —
ואהיה אז ככוכב צולל למרחב התהום
ומאים בזהרו
של השביט.

— — ועוד אקים

אחד לבדו. כאיש לא משה
ולא מהתם.

בין דרכים, בשדות.
וכל גבעול ממנו רם.

הרים בערפל קביב, חוסמים באפק.
והבקעה מלאה עצמות חיים.
— — ונאדה וצרצרת גמסה בעצב
הנאקו בביר-הערבים. —

— זה אני ועוד אקים.
עוד אלפת עמודי הרים.
ואשלח עוד רוחי עם אנשת העלים
אשר בעמק יום יום שיר-יום-ראשון
שרים.

ההלך בפרך

על יד הגדר

סחרחרת בראש. והלב קבצבת.
חוצות שרב. ונמים עצלים.
התהפך הנרף. שוכב כבד על הצד.
ואת האורם ממרובו העלים.

גדר פרוצה. דרכה — ליל חומק בשקט.
מעמק הנחיל מופיעה היא.
לא שם היא לו. לא גוף בקדיו משוש
— צלקת!

על בקרו הפצוע וקרי.

וטוב עזיו לבו. בלוריתו שמוטה.
שקבא חבית מלאה לא פשק כך את רגליו.
— מידי את לא תתסמקי. ואם כן — נא אמוקה! —
את שארית מרצו הוא העמיד על קלף.

הגדר פרוצה. איש דרכה יכול להקנס —
(אם כי גילה משם בורס לחוצות).
ולא קרה אל-שלא-פלא
— הנס!

ולעת בקר המדרכות היו מדמע רחוצות.

בדרך מן הפרבר אל העיר

תלמי נשא ברוח. שמלה מתפדרת.

שוק מתפסלת ברחוב. צחוק נשא לקומות.

הוא צירם מכל. לא תבס יתמותו אדרכת.

ומכל הגגות לא גג לו מחומות.

מגלי האתר בא רכוב קול מומרת.

בן שלשים שחור שסם מדביק ברוזים לקיר.

ששש נצרות וקב מצליחות בקול חנני. פרא.

והוא בלב הדרך. באמצע יום. צריר.

וזן חלוש נשרף. נסחב הבלוי והקרוצ.

ברכה קדמונית ממלידה אי-מאן הרחוב.

הוא בקץ הימין ששו שקוצ.

ורואה בראי-של-יום —

עד סוף.

צער כוסס בלב. פיקת גרנותו נעה.

גל עכור במבור שופכין מדלים את קרביו.

פר מובל לשבח על יד הגשר נעה.

ובעוד שעת צהרים דלף לו ערב סמו.

לאורו של עור

חג הגז בסאת מן. מים — אנקת גסיסה.

ומפל לראש לו בליץ צבעים.

על יד הבית שממול. במדרכת. נסה

ציר להצלחות את בוא הערב בפרבר העיר.

צפור-סלד טרטר. הרקיעה מעל לענן

והצמידה בתפלת-סודים עינים לגבה.

פי זקנה — שלים-צבור — גנח: עד אני?

וערב בא רוגז. פעור הלע.

הוא שקע בבלוי-שעותיו ובתנומת אי-שקט.

— איים מן-הבי-שפות סגורוהו מפסת לקגור העפעפים.

עלמות-כחל בנכיש. תמסת רקיע לתוך פיו

מנסות לעקת.

פקח עיניו. מישוהו מכביד אי-קאן. מקיש בקבים.

וזן חגר מדרה. באזור מעילו כף קטנה מחזקת.

יד שניה. כולל. שלוחה באפל. שקמתו עור.

הוא ראה. בשקע אישוגי הילד רושפה אש ברקת.

צצם עיניו. אפם יכול הוא לעקת.

בקרבתי דולק אור גדול של נר.

הַכְּכָרָה — —

— — הוא נקרא מתוך זילה להעלות ישרים.
הוצא אל האור הקולל באפק הרמטי.
דאח אל הסגור על כנפי נשרים.
לא זכר, כי בריחה מכל — חטא היא.

ופתע נתחלחל. פסקה נשימתו.
רססו למי-וכוכית אלמגי השיר.
הנשר התכנף. צנח אל פני האור.
והוא, — בגליו עומדות בשערי העיר.

השמש דוממה באדם לו ידוע.
שלוחותיה, גב הר וצלע חרש לופתות.
הוא לא ידע וכן ידע, מדוע
בבקר זה, אתמולי נשאר הוא עוד.

ידעות מארץ אוב. ושמש על צירו.
גאותה על האור לו חברה.
שיר מסס מן הרחוב. אז חדל מעירוא.
לקחו. וצעד הכברה — —

ל א ו ת

חזק חלב.
יש מקור.
נכון הוא לה.

בבקר יום זה — — —

האם נוב קימים עטורי מסגרת והוכה, —
והפילות והויי-אפור בחש משלחם?
אני בהם שמתמי. פי הדוק בבשכולה, האם, —
אשר לבה לזה יהנה: לא יבא בבר, כי לא בא...

רק עם צאת כוכב ראשון, מתפתע
בשחקן ומיק, מתוך שגרה, לבמת-ליד-הארץ.
אשרך דרכי אן, על יד כל שער נעץ.
— לטרף, בסנת היער, יצא אן איש בלי רע...

אך בבקר יום זה, מי השיב בו רוחות,
מי וחרר הרחובות בשמש קרירה, מלשפת.
— ואני, לי נדמה, לתוף אשר בראשית נפשי נגרפת.
לדך עין עולה לא פרץ עוד.

כִּי אִזְ אַצְעָק...

בְּיוֹם הַגִּיל כִּי יִחַל.

הַחֲלָל לְהִיכָל יִהְיֶה בְּהֶג.

בְּעֵין פְּנִינַת הָאוֹר דְּמַצָּה תִּזְיָל.

כִּי אִזְ אַצְעָק —

וְהִיטָה זֶה צַעֲקַת הַכְּלָבִים הַמְּכִים

לְפָנַי כֹּל הַפְּתָחִים.

בְּיִלְלַת כֶּסֶן זֶה הַכְּלָבִים הֵם אֲחִים.

כִּכְלָ הַעֲשׂוּקִים.

וְהִיטָה זֶה צַעֲקַת לֵילֹת-מֵאֲרָה.

— עֲתִים טָבָאוּ אֶסְמִי עוֹרְקֵי מִלְּאֵי שְׂפַע.

וּפִיּוֹת רוֹוֹנִים אִזְ לָאֵטוּ: גַּם סוּפָם מֵאֲפַע.

כְּסוּף לָהֵב עוֹלָה מִבְּעָרָה.

וְהִיטָה זֶה צַעֲקַת הַבְּקָרִים הָרוֹוֹנִים.

בְּרִנָּן אֵלֶּף שְׁמֹשׁוֹת צָמְתוּ לְקַרְקַע בְּגִלִּי.

וְנִתְקַעָה בְּאֶזְנוֹם שֶׁל הָעוֹבְרִים צַעֲקָתִי «הָהָ, אֶחֱיו» —

כְּשֶׁל אֵין-אוֹנִים.

וְאַצְעָק בְּחִלְלֵי אֲבִיבִים לָאֵין סְפּוֹר. וּבְרָדָם עֲרֻבוֹת שֶׁלֹּג

תִּכְלִי זִיו.

בְּדַמְמַת צְהָרֵי חֵם דְּחוּסִים וְלֵילֹת צוֹנָנִים בָּקָר.

בְּהִתְפַּחְחוֹת שְׁעוֹת מֵאֲחֵרוֹת עַל גֶּשֶׁם שֶׁכָּבָה בַּפִּנָּס

אֵת הָאוֹר.

וְעַל שְׁאֵטֵר לָבּוֹא הָאֶסִּיף.

וְאַצְעָק —

בְּגִלּוֹם קוֹלֹת נְצָחִים שֶׁהִתְאַדּוּ מִתְעַלְפִּים בְּחֻבֵּי יִלְדוּתִי.

וְגַם בְּרִגְעֵי זָבוּק וְגִפּוּף וְלַחוּץ הִיִּיתִי לְשֹׁדֵי קִטְנָתִי.

וְעַל שֶׁלֹּא הִיִּיתִי אֵלֶּף אֶלְפֵי פַעַם וְכַמְסָפָר הִזָּה לֹא מִתִּי.

וּצְלָלִים הִנְצִיחוּ דְמוּתִי:

וְאַצְעָק —

עַל שֶׁלֹּא יָרְדָה וְצָקָה מְכַל שְׁעָרָה בְּרֹאשֵׁי וּפְרָעָה

מִפְרוֹם-הַבְּגָד

עַל הוֹיִם מְרוּדִים וְשְׁעוֹת נוֹטְפוֹת מֵר.

וּבְמִשְׁשֵׁי בְּיָדִי, בְּרִגְלֵי, בְּמִצְחִי — יִדְעָתִי: לִי קָר.

וְלִשׁוֹן גִּשְׁלָקָה לִי מִנְּגֵד.

והיתה זו צעקת זכר שגעון התפכחות במוט
איש תהומה —

אז נמוג החלום, ואבדה גם פת לחם.
הבר — מעבר לאלים-ראיתי נאגה, בפנים חחומה. —
ונגסתי גם מחלום בכאב, במטבור, בהגים ילד מרחם.

קולות, שפחתים על כומירים, צנחו פגרים
על ראשי מבוכה.

ואש, שהצתה בעין, בבתה לאור כל צששית.
ברצות בנלים לחולל בטרופ, הגוף רק אט נוצה,
בבקוריה, בקיטון נטוש, השממית.

ואצעק —
בענות קולות-חלושה גוססים לארץ עם זרם שתור.
וקבע-קבע אפר שדה הקרב בעינים כבדות.

כלעורבי סוף-זילה,
שערבלו בסעודה קרבי מתגברים וגבורים
במקוריהם, בדמקהלה.
ועל שישר אז העמק להר.

רק הרום — איש לא שחדו: נשק על שפתי ונצר
חמלה ואהבה, פלא וחרון, ושאגת «הצילו».
הוא נשאם ופזרם על פני אדוות ים ומדבר.
וסודדם בשרשי צשבים ובקברות מתים אפילו.

ואצעק —

על אפפי השורות, בתלמים נחרתו ביריעת החלום
וכפלה אשר צבא קלזסים זר התפרץ לשדותיו
לצרוך מלחמה לא יא. ונדבר וקסה וחרב
חזונו לאור יום.

חזון לבאות כי יחרב לאור יום
והורקה מרעלה מקבצת עד תם;
ויקלל אז מנף הדורכר בועם ובאף.
רק דמעה תצרב לחיה, המקלל —
כי הדורכר יש לו רבו!

ונקשה אז ידה, המגדף, וחשלו גידים כבדול
והורמו בהסתר מול פניהם —
והם יוסיפו נשף!

והציף המרי את העב ופרץ וסתם את העצ.
וקמו ציניה בלכך ודם מיד יחריצן בקריש —
ונזכרתי, כי באין ברנל טוב גם הכות בקריש,
והגיעוף קולות מסביב:
— אנו אחריך נבואה!

ביום הגיל כי יחיל.

החלל להיכל יהיה בָּחַג.

כל עין אבוקה וכל בָּבָה — פתיל.

כי אז אָצֶעק:

ורוחות וצמי וטאקאו מבלי

ולשונותי אש ולחכו הרע עד קץ:

בצמי קולומי יחרישו נהי הנץ:

ואור מדוברת-דני אוכלת יברית כל צל

מהחלל להיכל כל אדם יהיה בָּחַג.

ולא עוד אָצֶעק. — —

הנער המשורר

א.

חלי השחק בער אז באור צמק וקר.

נשרט צעיף החלום בשבט שהקסיף.

הנער הנבזה כמה לשונה שלא תכזיב.

קרוא לכרת שינה היתה. לה צפה זה בכר.

לסבוא לא ידע עוד אז. לגמוע אף מעט.

יינו — בן-הב-לב-נרקיסים היתה צטור.

גביע פליו הגיש אל פיו. ומאז נכנה בנור

רוקע הוא לוחות-של-קול מברזלי הסד.

ב.

נמתחו קצות ספירים לשפות יום נולד. צעיר.

ברדיר ובשחרון. מלבישו חליל צוער.

הנער הקדום יינו תוסס. עולה בו נסוער.

אך עוד מעט ואשו תהל בבהק שש של שיר.

לחיות עיניו קרע. לבשורת צליל אוניו רחוקות.

רום-מגדל ישנו בעונג כחל-הקול.

מצפה בגדי. לצרשו רפדה האם. ומאז נרתם בעל

רץ הוא עם הסער ובו מקנף — ישקוט.

גבהו צמודי העֶשֶׂת — צמחי בן נחשת הקלל.
 לב היום הוקיפם בקיפיו לתמוך.
 בנצר הנער חמת הנין לא תשך.
 עֶלְפֶה-שָׁרֵב יתנחש מול משברי אוקיגוס המערב.
 נחתור לא ידע עוד אֵן. אף לא-נודע לו יקר ידיד.
 עינו לעגן נוד מאססים קוראת.
 סרגו הניף מעבר לעֶהְרֵי צירו. ומאז נתקל בנוד
 משתער הוא מול כל גל שאת פני שירו יליט.

ראי השחם — ברכת בכוּאת שמש קדמון הלך והחוויר.
 צרו מקל צד עורבים על שני נזקיו בצרוצים.
 הנצר הזקן לרגליו ענגי מרחקים רצים.
 אף עוד מצט ויבצירם וישלחם מול פני העיר.
 ממדוברת לילה לא פסד יותר. אף שטאיר גם החלונות.
 בהולי הפרצופים רצה משם החריד.
 קיסם דולק בלב משכנם שלח. ומאז הרים לנקרית
 נושא שכם ההלך אבק מלא-הגאד.

שיר לבת-הפסח

— הנג הוא של פסח. הנג הוא בפסח.
 צמאמי את לילך על גבו לך.
 עם תכלית אבאָה לקחתך אל אסך
 של יפי נושנות שזכרם אבד.

ולילה גועי. האספי אל החיים
 שפעם כספו יום כהלילה אותך.
 אלה. לך אֶחֱיוֹת רֶלֶן ואסיד
 שדמם עם פסח לכסוף רתך.

ודעי את עצמך. את חיה עוד מקדם.
 בגוף הפתוח — דמך שלחט.
 שת שפעם בקר הרקעת עם אדם;
 שהסגרת עצבות לערב, לעד.

ודמוקה התהלכת כי נשאת אל הגבה
 וליך, עתים, ארפות לאין גבול.
 ואם כפונה. — זה רעב לא אל שבע.
 ואם נדודה. כמגדש חסר זבול.

ואת לא ידעת כי סמאת על השגב
שצין וצלה ברקמת ישותך. —
ואת לא ידעת כי בדרבך על רגב
יתחם פרינו ואותך יכרך.

שקופאת חממוך באריג ובצמר
גוף הערם יקד שלקבות.
את שצלקת לנככו של הזמר.
להנה קולך כל גבל ישבות.

הדי פצמין שאבדו לאונך
בענבל הסעירו גלים מסביב. —
ובחג לא שתפת כי את אז אינך.
כי את שהפצלת אל טרם אביב.

וקיץ צמר סעור און וטעון עמר
אחרה הרעה ושוממה שמחתו.
ואת בכלויים דבקת אל גב חמר
ואת בנדרך רחוקה מעטטוא.

צנונו עלצליך בלכון של שלג.
לך פרח דמה בצל ובצבע.
ואת בעינוך לא היית לך לפלא
שיפית על החרך. באור ובסכר.

ואת לא ידעת שארת מן השקר.
כי טבל בנהרך השכל של יום.
את שהבצרת את מתקן אל היקב.
לא ידעת שקסוף צמק מתהום.

שמפתח לצוארך חנות כאלמג
וסגרת שערם. — אין לבוא ולצאת.
ומקבר. בצל, שאדו לא ימוג.
להטית נגדך יוצאים פני המת.

— ואת ככר עברת כמזמור אל הבהו.
ואת ככר אינך כי צר המקום.
ואת לא תבכי בידעך שיבאו
מחרים חדשים, מותך לא לנקום.

בסו משעולים שהחלקת בין הדשא.
ירקות צמבין, במסה בקרים.
שם נצאו עקמות לחולל עם הנשף,
עד יורם המסך ליום אלף בקרים.

אדם עולה

בין חולות — ועולה. בין גלים — והומה.
הרחובות חברו לו עמה.
מן המר, מן הצער הוא סובא וגומע.
משמחה שתבא בשעתה.

מקולות שעולים. מרעמים שהפדו.
מצשן ששמים יבס —
הוא מלעיס שריגיו. שריקיו בל ירעדו.
ובהט דמיו בל יתס.

הוא נקליג עם משבר. יקרא אל הצוק.
ויתגר בעולם ותלאו.
וקשת צינו לא עד-גבור, לו מעוג.
זה הפשר לשגב בלו.

ויגיע עד הר עם שמש, בעלות.
באחד מרבים. וא פם.
וקרני אצבעות או ממקנה הדוט.
ויתגל אור גנוז. לא יתם.

לבוא האות

כי תפשרנה דרכים בארץ זו לא משלגת.
ותהינה מקטמות.
כאלו נשקרו אז חביות, והוצק המגד.
כאלו נגלה לעין כל, של ערפלים ההוד.

כאלו מקדקד נשפך מן חם,
על דרך וקיר, לארך, לגלגלתא.
ובכל זאת וידעת:

בזה עוד לא תם.

עוד בגלף משמיון לא הצלת.
כי טומנת לך הדרך סתומות.
כי הרסק הוא — העמק.
וסוד בחבו.

והפסד לצפוי, — לו הודאי סתום עוד
כלאדם באבוי.

כי תפשרנה דרכים בארץ זו לא משלגת.
ותארבנה לרגליך מקדוות.
ונצרת את הרו של הקורן בך — ממגד.
וחסרת את בעו אל הקוסם לך — ממגד.
ובא האות.

קרבו הדם

הנכם עולים, כה קרובים אלי.
שורת האלונים מצלה על ראשיכם.
— רבי האהבה, שפעת אליהי!
שאו קרבן הדם בזה כפר העלם.

חיותיכם חונים. הקראתכם לא אצל?
שעבשי פרום, — נחלש בפתור אחרון.
שחפוט בגלי, — בצקו ללא נצל.
שעור פני קרופ, — מלחט אש קרון.

כי תבערות עלו על כל מדרך ושצל.
וידים דחפו, היו אלו שעירות.
אימים הלכו בארץ נחרות הצהל.
ולרש — הנה לבו, אחרון בעירו.

ידעתים באים עם וריחי אדמים.
ערבים נשאו אליכם מצהר.
צרוצי הקרוב לקראתכם הומים.
וגיל יפרוץ אחד, בפה לא יתואר.

הרגשתיכם קרוב, צהל בי לב וכל.
הושטתי יד אליו, לזועק מסיוטיו.

קראתי בשמכם, קראתיו גם ובקול —
שקרוחה ינשום.
שיתפנח.
שגם לו יוטב.

עוברתי הלילות שבקנכם קפאו עורקי.
השעות שפאחר חצות, גולתי מהן הנים.
את שדחת האיונים מדרתי לארצה.
גרשתי למאורות את ילד המנים.

ובקר גם על סף, פכץ לכל מחבוא.
כשלים וכעובר בדלת לו צמד.
ולא פרש בשם, ולא קרא לי — בוא!
וכתמול דבק, כתמול אלי צמד.

ונדעתי טוב, יבוא שני אחריו.
ברגע מן הזמן, כגדל עולם ומנים.
ויברכוהו אז, שאתכם מדרך שב.
וכל לב ברנן, שיר גדול ינעים:

— רבי האהבה, שפעת אלהינו,
שאו קרבן הדם בכורות לחמנו!

תחנת האה

— אני אוקרה.
אלה לאורה.
עד אצמד לעקבות הארחה.

ראשו בחונה אופקה, בעצבת נוגעת עד סער.
ומספי מרומים עטרוהו בהלל העצל.
ונוגחת טפת האדם, גואלת הבשורה של הכאב.
עד לאחרוני ורידיו נוקבת, הלך וירד לעקב.
מדלקת ברקע שמיו פנסי כחל, בוכבים.
עולים אורות חדשים, וישנים לאט לה כבים.
מסבך לזמן ולמרחב עולים בשעט גיסות.
נדמה, נקב אפק עולם ולשם הגיע סוד.
ואין אף קול התנגדות, אף צונחת נופלים נואשת.
נפלו שחיו את זמנם כמים שמתאבדים מאשד.
ונבלע גם דמם ופטה לילה עליהם פסוד.
ואין אף כנף של שמלה על מצרמי פגרים לכסות.
ולא קול צנות של נופלים, לא קול ממרר מחצות.
— כי עברו, כי בטלו, כי הגיעו עד זאת.
כי תפנה הדרך לעולה והפכר לו תסלא.
ויגש לו מלוא-עולם שעד לה לא נשאו לו.

מנאום ההלך

«אלף צינים ראוי וזהו לא הראיתי.
אלף פיות הגו את שמך ושמך הוא אחר.
נקשכו אצבעות ורים אל כנורך
ומתחו המיתר —
וממורך הוא לבתי הכר — —

דרכו אמתי-צרות ולחצו זה אל זה.
הבאים.

ואמה במרחבים מרבעים אז פסעת
בתחומך זה —

ושמם על תחומים אלף שגלית
ומרסקיהם, לך שי מביאים — —

— טוב ליודעים את דרכם ודרכם שטוקה אור.
גאים הם על השוקה והבור והדות לנגליהם
ובצחוק-עקשנות יעברום.

ואורם הוא אחר.

והשוקה היא אחת.

ודרכם אחת.

על פני אלף דרכים».

בדרך העולה

(הדרך העולה, המסענות בניה
שפל מוקשים רועות —
אליה תכל תכל כרוכה.
בתאומים מלוח, כעמד.
עצבונים אפסיה וסגריה קורים.
קמלכת הליל תגור היא.
היו שני וקסיקה כל בן בעורים,
ובנקשים, כבאבנט חגורים.
הדרך העולה, המסענות בניה,
מה דמות לללי מסלכיה?
היו אלה רוחות החולניות הגרוכה
שאחד למלוה לא רע—)

הוא רָאָה אֶת פָּנָיו גְּלוּיִים וְנֹכִים
בְּשָׁקֶת שְׁחוּרָה עַל יַד גֹּדֶר מִבְּשָׁנָה.
וְצִינְיוֹ יוֹצְאוֹת. צִינְיוֹ מִחֲמַלּוֹת הַשָּׁמַיִם
בְּמִיחַלּוֹת לְהֶאֱסֹף אֶל הַטָּנָא.

וַיִּזְכֹּר בְּבוֹאָהּ שֶׁצָּפָה מִן הַדֶּלֶי לוֹ.
וַיִּזְכֹּר הַבָּכָה שֶׁצָּלְתָה עִם הָרִשָּׁת.
וַיִּזְכֹּר אֶת גּוֹנְלֵת הָאוֹר, אֶת דְּלִילָה.
וְלֹא נִתְּנָה אֵלָיו לָגֶשֶׁת.

מִתְחַכְּכִים רִיטְיוֹ בְּחֶלֶל סְמוּר הַפֶּסֶד.
נוֹשֶׁרֶת שֶׁצָּרְעָה מִפְּנֵי תַקּוּן.
הַחֲלָקָה הַמְּצַפִּיפָה רוֹנֶסֶת וְרוֹנֶסֶת.
עוֹד מִצֵּט, עוֹד מִצֵּט וְלֹא נִמָּן כָּבֵד לְתַקּוּן.

וַיֵּרָא אֶת פָּנָיֶה לוֹטִים וְנוֹצֵפִים
בְּגִהָרֶת אֲדָמָה עַל מִסַּךְ הַדְּמֻדוּמִים.
וְצִינְיָה עוֹמֶקוֹת. צִינְיָה — בְּחַתּוּלּוֹת עַל סָפִים.
אוֹרְבוֹת לְנוֹק וְלְהוֹנִיק הַדְּמִים.

וַיִּזְכֹּר אֶת בּוֹאָהּ בְּצוּפָה לְצֵת-לִילָה.
וַיִּזְכֹּר הַבוּצָה שֶׁצָּלְתָה מִן הַשָּׁקֶת.
וַיִּזְכֹּר אֶת אוֹצֵלֶת הָאוֹר כְּנֶס-לִילָה.
— לוֹ נִתְּנָה שׁוּב עִם חֶסֶד הַנִּשְׁקָת.

מִתְחַכְּכִים רִיטְיוֹ בְּחֶלֶל קְטוּר הַשְּׁמֵת.
נִמְסְכוֹת בְּבוֹתִיו אֶל תוֹךְ אֲנִיָּה הַכְּחָלִים.
הַחֲלָקָה מְצַפִּיפָה. שׁוּב יָחַד, שׁוּב יָחַד.
— עַד שְׁמֵת, עַד שְׁמֵת, צִינְיָה שִׁיר הַלּוֹלִים.

ב.

הוא ה'ך אל דרך נהירה ומבטחת
וראה את עצמו כה צעיר ומצוי.
ידו החזקה על גב שמה אמתחת
בנצר שוכב וצלזו.

וישכח את המרי שעקכו כרמש.
וישכח את המרי שבאש בטנאו.
וישכח סלמות שהציב לו באמש
מול חלום שעולה מן האור.

נבלעות הדממות בסובב לחוש-הרסט.
משפסחת סמה לנגן צעדיו.
הדרך העיוטה נבלטת, נבלטת.
הוא יגיע, יגיע מולך ריחות נרדף.

וילך בדרך הבצרה הסואנת
ואתו כל העם, והוא לבד.
ותהי לו הדרך לויית ולחגת
והוא לה מיהב על דברת...

וישכח את המריא שמו' כחו הוא כרמו.
וישכח כחם ראי, שיבש אור ציניו.
וישכח שלומות הרובצים על הרמץ
מול יהלם המולך אל אכזב.

מתבזהות הדממות בשוכב לחוש העסט.
אש-תולע נמה בראשוני קמטיו.
— הדרך לפדות היא עומסת, עומסת.
אף יבקיע, יבקיע עם ההולכים יחדיו.

הוא שמע את קולו בצלילים עמקים
ששטו בדומם והתנפצו אל סלעיו.
והד לו ענה. כהד מגרון התכים.
החוזרים על פסוקם שריחו כבר נדף.

וידע את האות שנחרטה באבן.
וידע את הסוד שנגלה לתינוק.
וידע את בכי הסופה הממקרכת
והוא לא למד עוד לזעוק.

עוממים ניביו בפחל סתום הפשר.
נקרעת הנקרה כאבר מגוף.
והד אז ענה: — לא נשר, לא נשר.
היא לא תגביה, לא תגביה לעוף.

וישמע את קולו בצלילים חשוקים
שכבדו בסלעים ובנו המגדל.
והד לו ענה. הד קולות משוקים
שחרזו את הצו: עמי, גדל!

וידע את הגות כל גון וכל צבע.
וידע הפרגוד אשר גלה לו רגיו.
וידע מסחי, מאשפה ומנכר
לטהר כל סמא וכל וב.

הומים ניביו במחול שלום הקשר.
נקראת הנקרה לצאת מול האהוב.
וישמע את קולה מתהום ומגשר:
— עד תרקיע, תרקיע, אלי שוב תשוב.

הוא קרע את בגדיו הבלואים וצואים.
ועמד בתצות צרום וקופא.
ורגליו הצעירות. רגליו כשני שוברים
שאחד בצעד משנהו כופר.

וישנא את הנגד שעליו הוא כנטל.
וישנא את הנגע שפשה בגופו.
וישנא את עצמו שהיה לשדה קטל
ויצר לו ערמות.

גוצשים דמיו בבלי שחור-הרתח.
הולמת טפה בלב כפטיש
הגויה התמירה היא גתח וגתח
שתעטף, תעטף בקורי עקביש.

ויצקר את רגליו כאת שני שוברים.
ויביאן אל הבקר והספסל שבגן.
ורגליו מציתות דמיו הסוברים
ושמחות שמוץ אור הציגן.

ויאהב את המגד שנטף מן הנטע.
ויאהב את השקט שפשע בפעות.
ויאהב את עצמו שבא לו לפתע
ויצהל עד מאד.

רוצשים דמיו בגיל שחור-המתח.
עולות דפיקה בלב כפצמון.
הגויה התמירה צועדת לבטח, לבטח.
לשטף את עקבות הנוהרים בהמון.

..
 שירי הפרוע, עוד אחזור אלי ואליך.
 עוד אחזור לאחד, כי שנינו אחד.
 אדביקו עוד בדרך, אדביק את חלכה.
 שדברו פרוע באדרכתו — המטקית.
 שדברו נטוע בצטרתו של שדיט.
 וצו שיעוד לא השבת.

לא אטשף, השורה הבשומה ומפלקמת.
 לא אניחך, הבשורה הגשומה ונרקמת.
 שקל מן כמלמל וכל קו מבדר.
 ובית מבית מחליף קרנותיו.
 כי אין, לא הנה עוד עולם מסדר.
 כי הן, זה הנה ההוד שבשוא.
 כסן של פסול-גביש, כסוד השקה, —
 שנפל ונרסס,
 שנגע והוא צף.

לכן, שירי, לא אבישך עוד בשק.
 לכן, נירי, לא אבישך בשרב.
 כי הן נירי רחב ומתפתח.
 כי הן לעירי רק אן אצחק.
 ובני עירי יהמו מרעב.
 ונירי מצמים בסקו.
 וסתוי אביב פורח.
 ואביבי קרעב
 לחם זורע.

ויהנה זה השיר גלוי, לא גנוז.
 ואני מפניו פנביא אנוס.
 אך לא לבשמי של תחוף המרחק.
 אך לא למצוי של הדג.
 כי אני תבא והולך ולמתניו השק.
 אני אבא ואלך ואצחק ואצחק.
 ויהנה זה התרוז.

ה ת ו כ ן

גבישיר להלך:

עמוד	לאורו של עור, הכברה	מור	
		3	בראש כל אילן
		4	זכרתי הערב
		5	גבישיר להלך
		6	רוח-ערב
21	חזק הלב	7	הללו עם
22	בבקר יום זה	8	הללו יה
23	כי אז אצטק	9	שומם המזבח
29	הנער המשורר (א-ד)	10	נוקטורן הסער
31	שיר לבת-דבספ	11	ידעתי: בעניי אטאר
35	אדם עילה	12	בחלומם אני מלך
35	לבוא האות	13	גבישי לילה
37	קרבת הדם	14	שיר לפה חצמא
39	תחית האח	15	עור פעם
40	מנאום ההלך	16	ועוד אקום

בדרך העולה

41	(י * x א-ד)
50	שירי הפרוע

ההלך בפרבר

(על יד הגדר,
בדרך מן הפרבר)

PJ
5054
G 5
L 3
1942